

РЕШЕНИЕ

№ 28

гр. Смолян, 07.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – СМОЛЯН, ВТОРИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на дванадесети януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Росица Н. Кокудева

Членове: Петранка Р. Прахова
Зоя Ст. Шопова

при участието на секретаря Софка М. Димитрова
като разгледа докладваното от Петранка Р. Прахова Въззивно гражданско дело № 20235400500493 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 258 – чл. 273 от ГПК.

С Решение № 105/02.10.2023 г. по гр. д. № 102/2023 г. Мадански районен съд е отхвърлил предявения от Х. М. Х. иск да бъде осъдено Ловно-рибарско сдружение „Мадан“ да му заплати сумата от 4 000 лева – главница, представляваща обезщетение за нанесени неимуществени вреди, претърпени от него вследствие на незаконното му изключване от ЛРС – Мадан за времето от м. март 2018 г. до влизане в законна сила на Решение № 5 по т. д. № 38/2021 г. на ОС – Смолян, ведно със законната лихва, считано от момента на подаване на исковата молба до пълното изплащане на сумата.

Със същото решение е отхвърлен предявения от В. Х. Б. иск да бъде осъдено Ловно-рибарско сдружение „Мадан“ да му заплати сумата от 4 000 лева – главница, представляваща обезщетение за нанесени неимуществени вреди, претърпени от него вследствие на незаконното му изключване от ЛРС – Мадан за времето от м. март 2018 г. до влизане в законна сила на Решение № 5 по т. д. № 38/2021 г. на ОС – Смолян, ведно със законната лихва, считано от момента на подаване на исковата молба до пълното изплащане на сумата; ищците са осъдени да заплатят на ответника сумата от 1 400 лева, представляваща направени по делото разноси за адвокатско възнаграждение.

Това решение се обжалва пред Смолянски окръжен съд от ищите Х. М. Х. и В. Х. Б., чрез пълномощник адв. В. Т., с оплаквания, че е неправилно, незаконосъобразно и постановено в противоречие с материалноправните норми.

Във въззивната жалба се твърди, че от писмените доказателства – кореспонденция между ищите и ТП ДГС – Смилян, протоколи от ОС на Ловна дружина – Р. от 09.03.2019 г., протокол от проведено заседание на УС на ЛРС – Мадан от 13.10.2017 г., протокол от проведено ОС на ЛД – Р. от 15.11.2019 г., се установяват действия на ЛРС – Мадан спрямо ищите, тяхната продължителност и интензивност, както и установяват, че действията на ЛРС – Мадан са противоправни, тъй като са отменени от съда като незаконосъобразни и постановени в противоречие с материалния и процесуалния закон и устава на сдружението.

Твърди се, че от свидетелските показания и приетите като доказателства две психологически експертизи се доказва вида и размера на претърпените от ищите неимуществени вреди.

Възразява се срещу извода на съда, че липсва основния елемент от хипотезата на чл. 49 от ЗЗД – възлагане на работа, от която да произтичат вреди, поради което не може да се ангажира отговорността на сдружението на това основание; сочи се, че решението на ОС – Велико Търново, на което се позовава районния съд, няма характер на задължителна съдебна практика.

По-нататък във въззивната жалба се развиват доводи, свързани с отговорността на ЮЛНЦ – при отношения с трети лица членовете на органите на ЮЛНЦ не отговарят пряко за вреди, причинени на тези лица; отговорността се носи от самото ЮЛНЦ, тъй като се счита, че те действат от името и за сметка на организацията и последиците от техните действия настъпват направо за ЮЛНЦ. Соци се, че след като бъде реализирана отговорността спрямо ЮЛНЦ, то може да търси отговорност на лицата, които с действията си виновно са причинили тези вреди на организацията, чрез съответните обратни /регресни/ иски, което не означава, че ЮЛ не следва да носи деликтна отговорност за действията на своите представителни органи. Прави се позоваване на Решение № 44/1956 г. на IV г.о. и ППВС № 7/1959 г. на ВС; сочи се, че ВС приема, че ЮЛ отговарят за вината на своите органи, представители, служители и т.н., дори когато не може конкретно да се посочи лицето/лицата, които са се провинили. Твърди се, че съгласно тази практика не следва да се търси конкретния виновник или възложител, достатъчно е работата да е свършена от лицата в ЮЛ, за да се ангажира отговорността му. Според жалбоподателите практиката почива на фикцията, че сборът от отделните воли дава едно ново нещо – общото противоправно действие на ЮЛ; дори УС или ОС да са действали субективно недобросъвестно /вземайки неправилни и незаконосъобразни решения/, членовете на сдружението, проявили вина като психическо отношение, в крайна сметка ЮЛ отговаря за тези действия по чл. 49 от ЗЗД, ако те са извършени в рамките на чл. 45 от

33Д.

Твърди се, че в конкретния случай става въпрос за налагане на административни наказания от страна на сдружението спрямо негови членове; административноказателната дейност винаги подлежи на контрол, а органите, които я налагат, винаги следва да носят отговорност при неправилното прилагане на закона.

Във въззивната жалба се прави искане да бъде отменено първоинстанционното решение и вместо това се постанови съдебен акт, с който исковите претенции да бъдат уважени; претендират се разноски за двете съдебни инстанции.

В срок не е депозиран писмен отговор на въззивната жалба от ответника Ловно-рибарско сдружение „Мадан“.

В съдебно заседание жалбоподателите лично и чрез пълномощника си адв. В. Т. поддържат въззивната жалба.

За въззвиваемия адв. Р. оспорва въззивната жалба.

Смолянски окръжен съд намира въззивната жалба за процесуално допустима като депозирана в законно установения срок от надлежна страна, ДТ е внесена, а по същество съобрази доказателствата по делото поотделно и в тяхната съвкупност и установи:

Претенцията на ищците се свежда до твърдението, че в резултат на наложените им наказания „изключване“ като членове на „Ловно-рибарско сдружение Мадан“ с решение на Общо събрание на сдружението, са претърпели неимуществени вреди в размер на 4 000 лева за всеки от тях. Исковите, насочени срещу „Ловно-рибарско сдружение „Мадан“ са отхвърлени като неоснователни и недоказани.

Настоящата инстанция споделя изводите на районния съд като законосъобразни и обосновани, поради което препраща към мотивите в решението на районния съд на основание чл. 272 от ГПК, с допълненията, изложени в настоящото решение.

Непозволеното увреждане се основава на нарушението на правната норма, изискваща от гражданите да не се увреждат субективните права, имуществото и телесната цялост на други физически и юридически лица. Когато се нарушава тази норма в областта на договорните отношения, отговорността за причинените вреди ще е договорна; във всички останали случаи ще се касае за деликтна отговорност по чл. 45 и следващите от 33Д. Задължението за поправяне на вредите от непозволено увреждане има обезщетителен характер. Институтът на непозволеното увреждане се урежда в чл. 45 – чл. 54 от 33Д.

Отговорността по чл. 45 от 33Д е за нарушение на определени правила, различни за различните видове дейност. За да носи възложителят на работата гражданска отговорност по чл. 49 от 33Д е необходимо вредите да са причинени виновно от лицето, на което е възложена

работата.

От писмените доказателства по настоящото дело се установява, че на 10.10.2019 г. от Управителния съвет на „Ловно-рибарско сдружение „Мадан““ са наложени наказания на ищите „изключване като членове на сдружението“. Тези наказания са били потвърдени с решения на Общото събрание на „ЛРС „Мадан““ от 04.06.2021 г. Решенията на Общото събрание за налагане наказания на ищите са отменени съответно с Решение № 6/20.01.2022 г. по т. д. № 39/2021 г. на ОС – Смолян по отношение ищеца В. Х. Б. и с Решение № 5/20.01.2022 г. по т. д. № 38/2021 г.- по отношение ищеца Х. М. Х..

Юридическото лице с нестопанска цел изразява волята си и извършва правни действия чрез своите органи – чл. 10 ал. 1 от Закона за юридическите лица с нестопанска цел и следователно всички правни последици от действията/решенията на органите ще възникнат и ще намерят отражение в правната сфера на юридическото лице. Отговорността на юридическите лица за непозволено увреждане съгласно ППВС № 7/30.12.1959 г. – т. 1, се ангажира на основание чл. 49 и чл. 50 от ЗЗД, докато отговорността за непозволено увреждане по чл. 45 от ЗЗД носят само физическите лица, които са причинили вредата чрез свои виновни действия или бездействия. Отговорността по чл. 49 от ЗЗД предполага възлагане на работа от отговорния по този текст субект, на лице, което при и по повод изпълнението на тази работа причинява вреди. Възлагане на определена работа има тогава, когато се възлага на едно физическо лице да извърши определено действие или да извършва определена дейност за задоволяване интереса на възложителя или на трето лице.

В настоящия случай може да се приеме, че е налице елементът „възлагане на работа“ по смисъла на чл. 49 от ЗЗД, защото членовете на Управителния съвет на сдружението, който е колективен изпълнителен и представителен орган, се избират от Общото събрание и може да се приеме, че самият избор представлява възлагане на всеки член на работа, изразяваща се в съвместно с другите членове упражняване на предвидени в закона /чл. 31 от ЗЮЛНЦ/ или устава правомощия чрез изява на воля със съответните правни последици, ангажиращи юридическото лице. Индивидуалното гласуване е продиктувано от личната воля на съответното физическо лице – член на УС, което извършва преценка на конкретни факти и обективира чрез гласа си своята воля по конкретен въпрос. Индивидуалното решение на всеки член на УС е правнозначимо, доколкото в съвкупност с упражненото от останалите членове на колективния орган тяхно право на глас формира крайното решение на органа, ангажиращо юридическото лице. Упражняването на правото на глас съставлява правомерна дейност – изразяването на воля на членовете при вземането на решение напълно съответства на предвиденото в закона и устава правомощие. Формалните процесуални или материалноправни недостатъци при вземането на решението и водещи до неговата отменимост, подлежат на преценка по реда на съдебния

контрол, но дори гласуваното решение да бъде отменено от съда като незаконосъобразно, само по себе си упражняването на правото на глас при управлението на сдружението не може да бъде квалифицирано като поведение, противоречащо на закона, устава или морала. Противоправността по правило се отнася до поведението на лицата, причинили вреди, очертано с някакво конкретно действие или бездействие, а не до неблагоприятните последици, с които то е свързано, т.е. ако в резултат на отмененото решение на колективния орган са настъпили вреди, може да се обоснове вина на членовете на УС само ако те са действали недобросъвестно или противоправно при упражняване на правомощието си по вземане на решение.

Липсва законова уредба, която да предвижда отговорност на юридическите лица за вреди от актове на техни органи, които са били отменени по надлежния ред, както такава отговорност е предвидена за Държавата и общините по реда на ЗОДОВ.

В конкретния случай, за да се приеме, че взетото от членовете на УС решение за налагане на наказания на ищците е вследствие на недобросъвестно упражняване на правомощието за налагане на наказание, следва да се установи, че членовете на УС не са направили преценка на фактите, свързани с поведението ищците, с нужната почтеност, отговорност и добронамереност, а са наложи наказанията при съзнавано или допуснато по груба небрежност несъответствие с фактическото положение, съответно са извършили противоправни действия при вземането на решенията.

В исковата молба и в молбата за уточнението ѝ не са въведени каквито и да е твърдения за недобросъвестно или директно противоправно упражнено правомощие на членовете на УС при вземане на решение за налагане наказанията на ищците. Липсата на такива твърдения не би могла да се замести от представени по делото писмени доказателства или от свидетелски показания, а и от ангажираните от ищците доказателства конкретни изводи в тази насока не могат да се направят. Изложението в исковата молба и в молбата-уточнение касаят хронологията на наложените наказания на ищците и отмяна на решенията на ОС по посочените търговски дела, както и описание на претърпените от ищците неимуществени вреди в резултат на наложените им наказания, за установяването на които вреди са ангажирани писмени и гласни доказателства. Изложението в исковата молба сочи, че според ищците основание да претендират неимуществени вреди е единствено отмяната по съдебен ред на решенията за налагане на наказанията им, като не са въведени твърдения за виновно поведение на лицата, на които е възложена от ответника работа по смисъла на чл. 49 от ЗЗД.

Фактът на отмяна на решението на Общото събрание, потвърдило санкционния акт на УС на сдружението, не може да се разглежда като доказателство за вина на членовете на УС. Отмяната е постановена поради допуснат формален порок на решението – немотивираност на решенията за налагане на наказанията, при която липсата на конкретика препяства

възможността да се извърши проверка дали наказаните лица са извърши вменяваните им нарушения.

Липсата на противоправност – единият от елементите на фактическия състав на чл. 49 от ЗЗД, е достатъчна за отхвърляне на предявените иски, независимо от наличието на вреди в правната сфера на ищите и причинна връзка между тяхното настъпване и взетото от УС решение.

Предвид гореизложеното районният съд законосъобразно и обосновано е отхвърлил исковите претенции, поради което първоинстанционното решение следва да бъде потвърдено. С оглед този изход от спора следва жалбоподателите да бъдат осъдени да заплатят на въззиваемия деловодни разноси за настоящата инстанция в размер на 1 400 лева за адвокатско възнаграждение.

Водим от гореизложеното Смолянски окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА РЕШЕНИЕ 105/02.10.2023 г. по гр. д. № 102/2023 г. на Мадански районен съд.

ОСЪЖДА Х. М. Х., ЕГН *****, гр. Р., ул. „Б.“ № 25, и В. Х. Б., ЕГН *****, с. Р., община Р., да заплатят на „Ловно-рибарско сдружение „Мадан““, ЕИК *****, деловодни разноси за въззивната инстанция в размер на 1 400 лева за адвокатско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване предвид ограниченията на чл. 280 ал. 3 т. 1 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____